

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **M. M.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Janem Švarcem
sídlem Vodičkova 695/24, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu, 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2018, č. j.: MPSV-2018/245367-911

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2018, č. j.: MPSV-2018/245367-911, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 900 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Švarce, advokáta se sídlem Vodičkova 695/24, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 7. 12. 2018, č. j.: MPSV-2018/245367-911 (dále též „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hl. m. Prahu (dále též jako „**úřad práce**“) ze dne 17. 4. 2014, č. j. 650852/14/AB (dále též „**prvostupňové rozhodnutí**“), tak, že se žalobci podle § 52 a v návaznosti na § 53 odst. 3 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „**zákon o SSP**“) odejímá příspěvek na bydlení od 1. 10. 2013, protože nárok na dávku zanikl ke dni 18. 9. 2013.

II. Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že již v odvolání poukazovat na to, že zákon o SSP nijak neustanovuje, že v případě změny místa trvalého pobytu nárok na příspěvek na bydlení zaniká, ani že je třeba podávat novou žádost; místo toho § 52 stanoví, že v takovém případě se pouze nově posoudí nárok na dávku a její výši. Podle ustanovení § 53 odst. 3 zákona o SSP se následně taková dávka odejme, ale pouze za předpokladu, že přestaly být splněny podmínky stanovené pro nárok na dávku. Pokud tyto podmínky byly i po datu takové změny nadále splněny, pak se dle tohoto ustanovení výše dávky pouze zvýší či sníží, popřípadě její výše zůstane zachována.
3. Dále žalobce poukázal na ustanovení § 58 odst. 2 zákona o SPP, ze kterého vyplývá, že zákon výslovně a nepochybně u příspěvku na bydlení, a to přes jeho povahu být spjat s určitým bytem, ustanovuje jakožto následek změny místa trvalého pobytu do obvodu působnosti jiné krajské pobočky úřadu práce pouze povinnost předání podkladů a stejně tak výslovně vylučuje jakýkoliv jiný následek včetně zániku nároku na dávku. Tuto skutečnost zákon upravuje zcela jednoznačně a jakýkoli jiný výklad by byl contra legem. Pokud zákon takovéto následky vylučuje v případě změny místa trvalého pobytu do místa působnosti jiné krajské pobočky úřadu práce, pak výkladem a maiori ad minus musí být jakýkoli obdobný následek vyloučen v případě změny místa trvalého pobytu uvnitř obvodu působení jedné krajské pobočky, jako je tomu v projednávaném případě.
4. K uvedenému závěru dospěl i Městský soud v Praze v předchozím rozsudku v této věci ze dne 29. 1. 2018, č. j. 2 Ad 21/2014 – 20.
5. Rozhodnutí žalovaného je tak nezákonné pro nesprávné posouzení právní otázky a skutkového stavu a žalobce navrhl jeho zrušení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce podal dne 12. 8. 2013 žádost o příspěvek na bydlení od 1. 7. 2013 na adrese N., P. Na základě uvedené žádosti byla dávka přiznána a vyplácena. Dne 21. 11. 2013 vyzval úřad práce žalobce k doložení adresy trvalého pobytu, neboť v evidenci zjistil, že má od 19. 9. 2013 trvalý pobyt na adrese Z., P. Na výzvu reagoval žalobce tak, že dne 3. 12. 2013 zaslal úřadu práce formulář „hlášení změn“, ve kterém uvedl, že změna platí od 19. 9. 2013, a že na nové adrese je nájemcem domu, ve kterém s ním bydlí společně posuzovaná osoba. Dne 18. 12. 2013 bylo úřadem práce vydáno oznámení o zahájení správního řízení ve věci odejmutí dávky.
7. Z uvedeného vyplývá, že ke dni 19. 9. 2013 žalobce přestal splňovat podmínku § 24 zákona o SSP, neboť přestal být trvale hlášen v bytě, na který si žádal a pobíral příspěvek na bydlení a současně měl do 30. 9. 2013 platnou nájemní smlouvu.
8. K namítaném aplikaci § 52 zákona o SSP žalovaný uvedl, že v tomto případě by správní orgán musel nové splnění podmínek na dávku posuzovat ke dni 19. 9. 2013, neboť k tomuto datu došlo ke změně rozhodných skutečností pro nárok (změna trvalého bydliště) a k tomuto datu žalobce podmínky nároku nesplňoval. Z uvedených důvodů nelze uvedené ustanovení použít, neboť toto ustanovení dopadá na případy, kdy nárok na pozdější dávku (na nový byt) bezprostředně navazuje na dávku na byt předchozí. Tak tomu však v projednávaném případě nebylo, neboť žalobce v období od 19. 9. 2013 do 30. 9. 2013 nesplňoval podmínky nároku na dávku.
9. Žalobce dále změnu trvalého pobytu do osmi dnů sám nenahlásil, jak mu ukládá § 61 odst. 1 zákona o SSP. Ustanovení § 58 zákona o SSP pak dopadá na výplatu dávky, nikoli na nové posouzení jejího nároku.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
11. Žalobci byl rozhodnutím úřadu práce ze dne 13. 11. 2013, č.j. 826352/13/AB, na základě žádosti ze dne 10. 8. 2013 poskytnut příspěvek na bydlení ve výši 6 296 Kč měsíčně ode dne 1. 7. 2013 do 30. 6. 2014. Příspěvek na bydlení byl žalobci poskytnut mimo jiné na základě nájemní smlouvy na bytovou jednotku na adrese N., P., kde byl žalobce ke dni 1. 7. 2013 hlášen k trvalému pobytu. Dne 3. 12. 2013 žalobce úřadu práce po jeho předchozí výzvě ohlásil změnu spočívající v tom, že nájemní smlouva na byt v ulici N. skončila dne 30. 9. 2013, na nové adrese Z., P. je žalobce nájemcem bytu, přičemž došlo i ke změně adresy trvalého pobytu žalobce. Úřad práce rozhodnutím ze dne 17. 4. 2014, č.j. 650852/14/AB, žalobci odňal příspěvek na bydlení ode dne 1. 10. 2013, protože

nárok na dávku zanikl ke dni 18. 9. 2013. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že jelikož mu bylo oznámeno ukončení nájemního vztahu žalobce k předmětné bytové jednotce č. 80 na adrese původního trvalého pobytu žalobce N., P., a zároveň ke dni 19. 9. 2013 došlo ke změně žalobcova trvalého pobytu na adresu Z., P., došlo k odnětí dávky příspěvku na bydlení na výše uvedenou bytovou jednotku č. 80.

12. Dne 18. 4. 2014 podal proti uvedenému rozhodnutí žalobce odvolání, ve kterém namítal, že zákon nijak neustanovuje, že v případě změny trvalého pobytu nárok na příspěvek na bydlení zaniká anebo, že je nutné podávat novou žádost. Podle § 52 zákona o SSP se v takovém případě pouze nově posoudí nárok na dávku a její výši. Podle § 53 odst. 3 zákona o SSP se následně taková dávka odejme, ale pouze za předpokladu, že přestaly být splněny podmínky stanovené pro nárok na dávku. Pokud byly tyto podmínky i po datu takové změny nadále splněny, pouze se podle tohoto ustanovení výše dávky sníží nebo zvýší, popřípadě zůstane ve stejné výši. Uvedené vyplývá i ze znění § 52 odst. 2 zákona o SSP.
13. K odvolání žalobce vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 26. 5. 2014, č.j. MPSV-UM/7871/14/4S-HMP, jímž bylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno. K žalobě žalobce bylo uvedené rozhodnutí o odvolání rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2018, č.j. 7 Ads 120/2018 - 27, zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
14. Následně dne 7. 12. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým změnil prvostupňové rozhodnutí úřadu práce tak, že se žalobci podle § 52 a v návaznosti na § 53 odst. 3 zákona o SSP odejímá příspěvek na bydlení od 1. 10. 2013, protože nárok na dávku zanikl ke dni 18. 9. 2013, kdy došlo ke změně trvalého pobytu, a žalobce tak přestal splňovat podmínky § 24 zákona o SSP.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Podle ust. § 24 odst. 1 zákona o SSP nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.

17. Podle ust. § 24 odst. 4 zákona o SSP změní-li oprávněná osoba, která je v bytě hlášena k trvalému pobytu, tento pobyt v průběhu kalendářního měsíce, přihlíží se k této změně pro účely příspěvku na bydlení až od následujícího kalendářního měsíce. To platí i v případě, že osoba společně posuzovaná, která je v bytě hlášena k trvalému pobytu, změní tento pobyt v průběhu kalendářního měsíce nebo se stane vlastníkem nebo nájemcem tohoto bytu
18. Podle § 52 o SSP změní-li se v období, na něž byla dávka přiznána, okruh společně posuzovaných osob nebo jiné skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku nebo její výši, posoudí se nově nárok na dávku a její výši ke dni, ke kterému k takové změně došlo. Pro změnu dávky a její výplatu platí § 53 odst. 3.
19. Soud se ztotožňuje s žalobcem v jeho výkladu výše uvedených ustanovení zákona o SSP a souhlasí, že i na změnu místa, kde je oprávněná osoba hlášena k pobytu, se vztahuje § 52. Hypotéza tohoto ustanovení je naplněna, změní-li se okruh společně posuzovaných osob nebo jiné skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku nebo její výši. Ze znění § 24 odst. 1 zákona o SSP vyplývá, že mezi jiné skutečnosti rozhodné pro nárok na příspěvek na bydlení ve smyslu § 52 zákona o SSP patří mimo jiné právě i změna místa trvalého pobytu oprávněné osoby.
20. Tomuto výkladu nasvědčuje i žalobcem odkazovaný § 58 odst. 2 zákona o SSP, podle kterého *dojde-li v době, ve které je vyplácena dávka uvedená v § 2 písm. a) bodech 1 a 2, § 2 písm. b) bodu 1 ke změně místa, kde je oprávněná osoba hlášena k trvalému pobytu, zastaví krajská pobočka Úřadu práce, která byla před touto změnou k výplatě dávky příslušná, výplatu dávky, a to nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž se o změně trvalého pobytu oprávněné osoby dozvěděla. Krajská pobočka Úřadu práce uvedená v předchozí větě předá krajské pobočce Úřadu práce příslušné podle místa trvalého pobytu oprávněné osoby podklady, na jejichž základě byla dávka přiznána. Příslušná krajská pobočka Úřadu práce vyplácí dávku od měsíční splátky následující po měsíci, v němž byla dávka zastavena.*
21. Z uvedeného je zřejmé, byť se jedná o ustanovení týkající se vyplácení dávek, že změna místa, kde je oprávněná osoba hlášena k pobytu, nemá za následek zániku nároku na dávku. Podle citovaného ustanovení v případě změny místa trvalého pobytu oprávněné osoby dosud příslušná krajská pobočka úřadu práce zastaví výplatu dávky a nově příslušná krajská pobočka úřadu práce bude následně plynule pokračovat ve vyplácení (již přiznané) dávky. Lze proto souhlasit s žalobcem, že zákon o SSP v případě změny místa trvalého pobytu oprávněné osoby nestanoví, že nárok na příspěvek na bydlení zaniká, ani to, že je třeba podávat novou žádost. V takovém případě se uplatní postup dle § 52 zákona o SSP, tj. nové posouzení nároku na dávku a její výši ke dni, ke kterému

k takové změně došlo. Žalovaný však nové posouzení nároku na dávku neprovedl, když uzavřel, že pouhou změnou trvalého pobytu došlo k zániku nároku na dávku.

22. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že žalobce do osmi dnů nenahlásil ukončení nájemního vztahu a vznik nové nájemní smlouvy, jak mu ukládá § 61 odst. 1 zákona o SSP. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani z vyjádření k žalobě není zřejmé, jaké následky pro nárok a na dávku a její výplatu žalovaný z této okolnosti dovozuje. Ze znění § 61 odst. 1 a 2 zákona o SSP vyplývá, že samotné porušení tohoto ustanovení nemá bez dalšího za následek odejmutí dávky. Podle § 61 odst. 2 zákona o SSP byl-li příjemce dávky vyzván příslušným orgánem státní sociální podpory, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen této výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán státní sociální podpory delší lhůtu; neučiní-li tak v určené lhůtě, může být výplata dávky zastavena, dávka může být odejmuta nebo nepřiznána, jestliže příjemce byl ve výzvě na tento následek prokazatelně upozorněn. Z uvedeného vyplývá, že příspěvek na bydlení lze odejmout až po marném uplynutí lhůty, kterou orgán státní sociální podpory stanovil pro osvědčení rozhodnutých skutečností s tím, že tato lhůta musí činit nejméně osm dní a žadatel musí být o následcích nesplnění výzvy prokazatelně poučen. Ze správního spisu však nevyplývá, že by příspěvek na bydlení byl žalobci odňat z tohoto důvodu.
23. Z výše uvedených důvodů soud podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalobce měl v řízení plný úspěch, má proto proti žalované právo na náhradu nákladů řízení. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují odměnu jeho zástupce za 3 úkony právní služby po 1 000 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast při jednání soudu dne 14. 12. 2020) podle § 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a náhrady hotových výdajů ve výši 900 Kč za 3 výše uvedené úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem 3 900 Kč. Soud nepřiznal žalobci odměnu za repliku ze dne 14. 12. 2020, neboť byla doručena soudu v den nařízeného jednání a žalobce tak mohl uvedené skutečnosti sdělit při jednání soudu, a dále tato replika neobsahuje žádné nové skutečnosti nebo právní argumentaci, a nejedná se tak o účelně vynaložené náklady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost, a to do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat.

Kasační stížnost je možno podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 s.ř.s. kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná. Kromě obecných náležitostí musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. prosince 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.
Samosoudce